

ставление. За него бѣха поканени и хора отъ близкитѣ села. Та кой не искаше да види въ това време на сцената български войвода и войници?...

Дойде Коледа.

Бѣше следъ обѣдъ. Декемврийскитѣ вѣтъръ гонѣше снѣжинкитѣ изъ улицитѣ на селото. По заснѣжения пѣтъ върволици хора, празнично облѣчени, бързаха къмъ училището. Снѣгъ бѣше се натрупалъ по кожуситѣ имъ. Личеше, че идваха отъ съседнитѣ села. Разговаряха шумно. Лицата имъ бѣха радостни. Очитѣ имъ се вираха съ любопитство къмъ мегданя, гдето се трупаха селяни.

Изъ селото се разнасяше гласа на селския кехая:

— Я чуйте, селяни! Всѣки да върви на театро̀то, хаа! За първо мѣсто — 3 гро̀ша, за второ — 2. а за трето — 1. Който нѣма пари, може да даде една кѣделя прана вълна, метла или жито. Бързайте на театро̀то, хааа!...

Селянитѣ влизаха въ училището и се тѣлпѣха при масата, кѣдето свещеникъ Василъ даваше хартишки подпечатани съ печата на читалище „Селска любовъ“, а свещеникъ Христо упжтваше посетителитѣ за мѣстата имъ.

Въ скоро време голѣмата училищна стая се изпълни съ премѣнени мѣже и жени, които шумно разговаряха и чакаха започването на представлението.

Бѣше шумно сѣщо така и задъ дебелината черга, която покриваше съборената нарочно стена между дветѣ училищни стаи. Задъ чергата бѣше сцената. Отъ тамъ се носѣше високиятъ гласъ на Бачо Киро, който даваше нареждания.

Тѣтрузѣше се нѣщо тежко по пода, чукаше се. По завесата се изписваха сѣнки по-високи, по низки, което караше публиката да спори, да се вълнува, да се мѣчи да налучка актьоритѣ по гърбоветѣ имъ.

Понѣкога крайцетѣ на чергата се вдигаше предпазливо и отъ тамъ надничаше глава цѣлата намазана съ сажди, съ руно мустаци подъ носа и голѣмъ картоненъ шлемъ. Публиката се смѣлчаваше, вперваше любопитни очи къмъ страшната глава и изведнажъ нѣколко души се надигаха отъ мѣстото си съ викъ:

— Това е нашъ Станчо. Ей, че юнакъ е станалъ! Истински царъ!

— Това не е вѣрно! — викаха други.